

zcizovací, jak stěžovatel tvrdí. Ustanovení § 8 zákona čis. 318/19 změnilo předpisy §§ 305 a 306 obč. z. pro pozemky, jichž se toto ustanovení týče, poněvadž určilo podmínky pro výši náhrady za požadovaný pozemek (přejímací cenu) a tím přirozeně též jeho obecnou cenu v době, kdy měl nastati postup pozemku na drobného pachtýře podle zákona čis. 318/19. Jde tu o případ, kde novým zákonem byl změněn všeobecný předpis občanského zákona pro určité nemovitosti při provádění pozemkové reformy. Neprávem se stěžovatel dovolává rozhodnutí čis. 5964 sb. n. s., neboť v případě tam řešeném nešlo o pozemky zabrané pro drobné pachtýře. Proto správně určily nižší soudy obecnou hodnotu odhadovaných pozemků a není tu vytýkané nezákonnosti v napadeném usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice.

Čís. 11727.

Ustanovil-li jeden z manželů v závěti za universálního dědice své dítě, netřeba vyrozumívati pozůstalého manžela o dědickém nápadu.

Nárok pozůstalého manžela na slušné zaopatření podle § 796 obč. zák. není nárokem dědickým, nýbrž nárokem obligačním, o jehož jsoucnosti, je-li sporný, může býti rozhodnuto jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 4. června 1932, R I 421/32.)

Pozůstalostní soud vyhověl návrhu pozůstalého manžela na opětné projednání pozůstalosti, ježto navrhovatel nebyl o projednání pozůstalosti vyrozuměn, takže nemohl vznést námitky proti platnosti závěti ani návrhy podle § 796 obč. zák. Rekursní soud zrušil napadené usnesení jako nezákonné. Důvody: Ježto byla pozůstalost již odevzdána přihlásivšímu se dědici, jde o případ § 823 obč. zák. a lze pozůstalému manželů nastupovati jen t. zv. žalobou dědickou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu jako zmatečné podle § 477 čis. 5 c. ř. s. z důvodu, že nebyl vyrozuměn o projednání pozůstalosti, ačkoliv mu, přes to, že dcera byla zůstavitelkou ustanovena za universální dědičku podle § 796 obč. zák., přísluší zákonné dědické právo, po případě odkaz vytčený v tomto paragrafu. Šlo by tedy o zmatečnost z důvodu § 41 (2) f) nebo g) zákona ze dne 19. června 1931, čis. 100 sb. z. a n., avšak zmatečnosti tu není, neboť obojí toto ustanovení předpokládá účastníka nesporného řízení (§ 6 uv. zák.) a stěžovatel jím není. Podle § 75 nesp. říz. čis. 208/54 má soud zpravit domnělé dědice o dědickém nápadu s výzvou, by podali dědickou přihlášku, by pozůstalost mohla býti projednána. Za domnělé dědice bud' teč považování podle toho, zda nastává posloupnost ze zákona, či z poslední vůle nebo ze smlouvy, ti, kdož povolání jsou k té nebo k oné (druhý odstavec § 75). Zůstavitelka zanechala poslední vůli, kterou ustanovila za universální dědičku svou dceru Annu. Hledíc k této poslední vůli, která ne-

vykazovala formální vady, jest domnělou dědičkou podle § 75 druhý odstavec nesp. říz. dcera Anna a proto nebylo třeba vyrozumívati pozůstalého manžela, který by v úvahu přicházel jako dědic jen při posloupnosti ze zákona. Nárok manžela na slušné zaopatření podle § 796 obč. zák. není nárokem dědičným, jest nárokem ze zákona, nárokem obligacním, o jehož jsoucnosti — je-li sporný — může býti rozhodnuto jen pořadem práva (ve sporu); neplatí o něm ustanovení §§ 687 a 688 obč. zák. a § 161 nesp. říz. ani ustanovení o nárocích nepominutelných dědiců. Ani to, že pozůstalý manžel mohl napadati závět pro neplatnost, na věci nic nemění, ano šlo o závět formálně bezvadnou (§ 75 nesp. pat.). Ostatně stěžovatel věděl, že jeho manželka zemřela, an s ní bydlel v témž domě, a, podepsav úmrtní zápis věděl, že se bude pozůstalost projednávat, měl tedy možnost případné své nároky na pozůstalost soudu ohlásiti v čas před projednáním pozůstalosti. Napadené usnesení rekursního soudu není zmatečné, nýbrž odpovídá stavu věci i zákonu a proto dovolacímu rekursu jako bezpodstatnému nemohlo býti vyhověno.

Čís. 11728.

Opakování a doplnění důkazů (kromě doplnění důkazu ohledáním) může se státi jen před soudem odvolacím, a to i, kdyby šlo o případy, jež by jinak spadaly pod ustanovení § 276 čís. 1 c. ř. s., leč že by se opakování nebo doplnění důkazu přímo před odvolacím soudem nedalo provést pro překážky faktické nebo právní.

Nepostupoval-li odvolací soud tak, jde o vadu řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), při čemž nezáleží na tom, zda strana vadný postup odvolacího soudu vytýkala po rozumu § 196 c. ř. s. čili nic.

(Rozh. ze dne 4. června 1931, Rv I 969/31.)

Žalobě o zrušení kupní smlouvy ohledně klisny procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání, uplatňující číselně dovolací důvody § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., je odůvodněno s hlediska prvního z těchto důvodů. Vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud, místo, by vrátil věc do první stolice a napravil tak pochybení prvního soudu, jenž vyslechl napřed znalce a pak teprve svědky, aniž si po jejich výsledku vyžádal doplnění znaleckého posudku, doplnil sám důkaz znalecký tím, že dal vyslechnouti znalce dožádaným soudem, a skončil podle § 193 c. ř. s. řízení. Tímto postupem znemožnil prý odvolací soud žalobci další obranu proti změněnému posudku znalce. Dovolateli nelze arci přisvědčiti, že odvolací soud, shledav řízení první stolice v naznačeném směru neúplným, pochybil, nezrušiv rozsudek